



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 254/2024-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II v konaní vedenom pod ČVS: ORP-334/2-OVK-B2-2011 takto

rozhodol:

- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **nevypovedá**.
- Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. apríla 2024 (podanou v príslušnom ústave na výkon trestu odňatia slobody 2. apríla 2024) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom orgánu činného v trestnom konaní označeným v záhlaví tohto uznesenia. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby mu priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 eur, náhradu trov právneho zastúpenia a ustanovil mu tiež právneho zástupcu pre účely jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že je proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie, kde vyšetrovanie v štádiu prípravného konania vykonáva vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II (ďalej len „OR PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-334/2-OVK-B2-2011.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje námietku porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom vyšetrovateľa OR PZ v rámci prípravného konania vedeného pod označeným ČVS. Uvádza: „*Dňa 16. 2. 2023 bolo vyšetrowanie ukončené a vo veci sa ďalej nekoná a to aj napriek tomu, že som bol neustále k dispozícii vyšetrovateľovi, ktorý bol vo veci nečinný a stagnoval.*“ Citujúc príslušnú judikatúru ústavného súdu dôvodí, že od vznesenia obvinenia ubehlo viac ako trinásť rokov a trestné stíhanie jeho osoby nie je napriek tomu právoplatne ukončené. Podľa vyjadrenia sťažovateľa boli vyšetrovateľom OR PZ spôsobené v označenej trestnej veci v dôsledku jeho nečinnosti zbytočné prietahy.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku nečinnosti vyšetrovateľa OR PZ v označenom prípravnom konaní.

5. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03, II. ÚS 245/2019).

6. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda požiadavka smerovania ústavnej sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012, III. ÚS 154/2018, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 245/2019). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08, III. ÚS 154/2018, II. ÚS 245/2019) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

7. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na relevantné skutočnosti, ktoré zistil na základe súčinnosti poskytnutej zo strany OR PZ. Vyšetrowanie vo veci sťažovateľa vedené pred OR PZ pod ČVS: ORP-334/2-OVK-B2-2011 bolo v prípravnom konaní vyšetrovateľom ukončené predložením návrhu na podanie obžaloby 9. marca 2023 Okresnej prokuratúry Bratislava II, ktorá vyšetrovateľa 28. marca 2023 upovedomila, že vo veci bola podaná na sťažovateľa obžaloba príslušnému všeobecnému súdu.

8. Ústavný súd je toho názoru, že si vyšetrovateľ OR PZ z hľadiska požiadavky odstránenia stavu právnej neistoty svoju úlohu v rámci prípravného konania splnil podaním návrhu na podanie obžaloby 9. marca 2024, na základe čoho podal príslušný prokurátor na sťažovateľa obžalobu (o čom bol sťažovateľ zo strany prokurátora upovedomený 28. marca 2024), teda ešte pred tým, ako sa sťažovateľ so svojou ústavnou sťažnosťou obrátil na ústavný súd (ústavná sťažnosť bola v príslušnom ústave na výkon trestu odňatia slobody sťažovateľom podaná 2. apríla 2024, ústavnému súdu doručená 9. apríla 2024). Sťažovateľ, ktorý sa domáha ochrany svojich označených práv vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa OR PZ v prípravnom konaní, sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k označenému postupu vyšetrovateľa OR PZ nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel (obdobne pozri III. ÚS 154/2018, I. ÚS 390/2019).

9. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je potrebné posúdiť ako zjavne neopodstatnenú, a preto ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

10. V zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) vyplýva, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

12. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2024

Peter Molnár
predseda senátu